

A JELENLEGI NYUGAT ÉS A POTENCIÁLIS NYUGAT*

RENATO CRISTIN

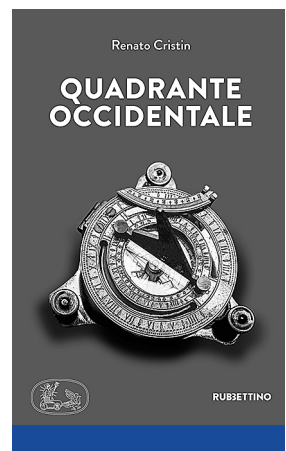
Ahogy Arisztotelész is elkülönítette az aktuális és a potenciális végtelen tér fogalmát, úgy a Nyugathoz tartozó tér is felfogható egy olyan felosztásban, amely különbséget tesz annak aktuális, illetve potenciális aspektusa között, az előbbit valóságként, az utóbbit pedig folyamatként értelmezve. Ez azonban logikai-időbeli, nem pedig ontológiai elkülönítés, mert a Nyugat, mint szubsztancia, nem választható el attól a történelmi folyamatától, amelyben létrejött.

NYUGATI KVADRÁNS

Továbbra is Arisztotelész nyomdokain haladva, ahogy ő feloldja a végtelen paradoxonjait, mi is körülírhatunk (bár kissé erőltetett a párhuzam, hiszen a Nyugat kapcsán körülhatárolt térről van szó, amely értelemszerűen nem azonos magával a végtelennel) egyrészt egy aktuális Nyugatot, amelyet megmutatja szubsztanciális, az örök-mozdulatlan oldalát, amelyet lényegi mivolta, történelmileg kifejezve, a hagyományok hoznak létre; másrészt egy potenciális Nyugatot, amely feltárja vagy legalábbis tartalmazza az éppen létező Nyugatban rejlő fejlődési, átalakulási és gazdagodási lehetőségeket. Ez a két dimenzió egyesül, mégpedig egy olyan horizont vonalán, amely ezeket magába olvasztja, és amely lehetőséget ad arra, hogy együttesen és ugyanakkor külön-külön is elgondolhatók legyenek, komplex térré alakítva át a Nyugatot, amelyet vertikálisan a történelem, horizontálisan a *telosz* alakít (azaz a hagyományok egymásra rétegződése alapján strukturált, és a célok mozgatják előre), ilyenformán pedig értelmezhető a jelenlegi formájában és tervezhető potencialitásában.

A Nyugat válsága, amely már egy ideje nyilvánvaló, most elsősorban, habár csak szimbolikusan, Közép-Ázsiába helyeződött át, arra a bizonytalan területre, amelyet ellepnek a legszélsőségebb iszlám fundamentalisták; a pontos földrajzi helyszín nem más, mint Afganisztán [utalás az Amerikai Egyesült Államok Afganisztánból való kivonulására 2021 augusztusában – *a Szerk.*], ahol a nyugati világ húsz éven át próbálta a terrorcsoportokat visszaszorítani és a helyzetet stabilizálni, egy olyan elvet követve, amely éppúgy helyes volt, mint azok a háborúk, amelyeket a Nyugat vívott szeptember 11-e után iszlamista és terrorista ellenségeivel szemben. Helyes elvek, rossz gyakorlat – ez volt vereségünk oka.

* A szöveg a szerző Nyugati kvadráns (*Quadrante Occidentale*. Rubbetino Editore, Soveria Mannelli, 2022) című kötete előszavának fordítása, a 7–17. oldalakról. A szöveg az orosz–ukrán háborút megelőzően, és így az európai kontinensre gyakorolt amerikai nyomás fokozódása előtt íródott. (*A szerk.*)

Renato Cristin:
Nyugati iránytű (2022)

Mindazonáltal éppen ebben az akut válságban szükséges nemcsak megvédeni, hanem hirdetni is a nyugati kvadráns szellemiségét és tevékenységét, amely kifejezés képletesen az egyetemes történelemnek azt a kulcsfontosságú részét jelenti, amelyet ma támadások érnek kívülről, belülről pedig az elértéktelenség fenyegeti, ahol szaporodnak a kínai-, orosz- és iszlámpártók, harmadikvilág-pártiak, sőt még a kommunisták is – mindannyian a Nyugat esküdt ellenségei, ahogyan a szélsőjobb és a szélsőbal történelmi maradványai is, akik a Nyugat „fenntarthatatlan modernitásával” szemben inkább a tálibok „fenntartható maradiságát” fogadják el. Éppen ebben az izzó hangulatú abszurd színházban kell, hogy a Nyugat főszerepet játsszon, amelyet azonban meg kell reformálni és felszabadítani a kortárs ideológiák béklyóitól, akár magának a modernitásnak az újraértelmezése révén is, kiiktatván belőle a negatív, jakobinus-nihilista elemeket, kezdve az identitásellenességgel, ám magát a modernitást nem elutasítva. Valójában a modernitás értelmezésének vékony jegén folyik a játszma, ami a szó szoros értelemben nem a legkockázatosabb, mégis a legkényesebb, mert érinti a legmélyebb kulturális szubsztrátumot és ennek következtében a nyugati szellemiség lételemét.

Az afganisztáni katonai kontingens kivonása kapcsán kialakult válság jó néhány geopolitikai szintéren ráirányította a figyelmet a Nyugat (és elsősorban az Egyesült Államok) stratégiájára. Ez a válság különböző országok politikai struktúráit is érinti, számos ágazatban érezteti hatását, és a történelem, illetve a politika klasszikus megoldandó problémájára koncentrálna: a legalitás és a legitimitás viszonyára, amelyben mára úgy tűnik, hogy az előbbi elnyelte és hatástalanította az utóbbit. Ez egy Periklésztől napjainkig hurcolt, ősrégi probléma, amelyet szakértők nemzedékek óta részletekbe menően elemeztek, s amelyet Carl Schmitt a német tragédia küszöbén egy tanulmányában (*Legalitás és legitimitás*. 1932) vizsgált, ám ma különös figyelmet és értelmezést igényel. Ma a legalitás és a legitimitás is válságban van, bár más okokból kifolyólag és eltérő következményekkel. A legalitás válsága akkor jelentkezik, amikor meggyőző erő nélkül juttatja magát érvényre, a legitimitás válsága pedig akkor, amikor eltűnik anélkül, hogy érvényesülne. Tehát: a legitimitás válsága egyenes arányban növekszik a legalitás válságával. Amikor a kettő közötti egyensúly felbomlik, az alapok kerülnek veszélybe, vagy ellenkező irányból

közelítve, amikor az alapok megrendgenek, a legalitás és a legitimitás közötti egyensúly felbomlik, aminek következtében az előbbi csak tekintélyelvű erőként működik, az utóbbi pedig elveszíti tekintélyének erejét. Így a legalitás pusztán formális hatalommá válik, minden érdemi legitimitás nélkül, vagy más szóval, a legalitás elveszíti kapcsolatát az azt szentesítő hagyománnyal, és így megszakad a legtágabb értelemben vett néphez fűződő kapcsolata, amely az állam és a nemzet minden legalitásának legitimációs és alkotmányos alapját képezi. És mivel a „nép” szó egy olyan dimenziót jelöl, amely túlmutat a szó szoros értelmében vett jelentésén, mivel magába foglalja annak a nemzetnek a történelmét és kultúráját, azaz hagyományait, amelyre a nép neve utal, így éppen a hagyományokban rejlik minden intézményes forma legitimitásának forrása, beleértve azt is, ami a törvényességet illeti. Mindez a társadalmi élet minden dimenzióját érinti, beleértve az olyan lehetséges, többé-kevésbé kivételes eseteket is, mint a koronavírus által okozott globális járvány katasztrófája, amely esetén a legalitás és a legitimitás közötti kapcsolat pattanásig feszült.

Általános tézisem szerint ennek a forrásnak a kizáradása kétféleképpen, egymással párhuzamos módon történhet: egyrészt úgy, hogy a hagyomány megsemmisül (egy alapokat megrengető forradalom vagy egy fokozatosan kialakuló radikális változás következtében), és így megrendül az intézmények belső ereje, de mindenekelőtt a legalitásuk; másrészt úgy, hogy maga a legalitás sérül (a tekintély fokozatos gyengülése következtében), és így a legitimáló hagyomány bomlik fel, erejét és értékét veszítve. Az ebből következő konkrét tézis szerint ha a legalitást kizárólag formális módon vagy netán olyan kényszerítő erővel gyakorolják, amelyet nem támogat a legitimáció, akkor maga a hagyomány legitimációs támasza megsemmisül, és nemcsak az intézményes, hanem a társadalmi keret is szétszakad. A hagyományból származó transzcen-

a legalitás és a legitimitás is válságban van

Nagy felfedezés –

Kolumbusz Kristóf irányítással navigál az Újvilág felé (az *Histoire de France* illusztrációja, színezett litográfia) (Alamy)

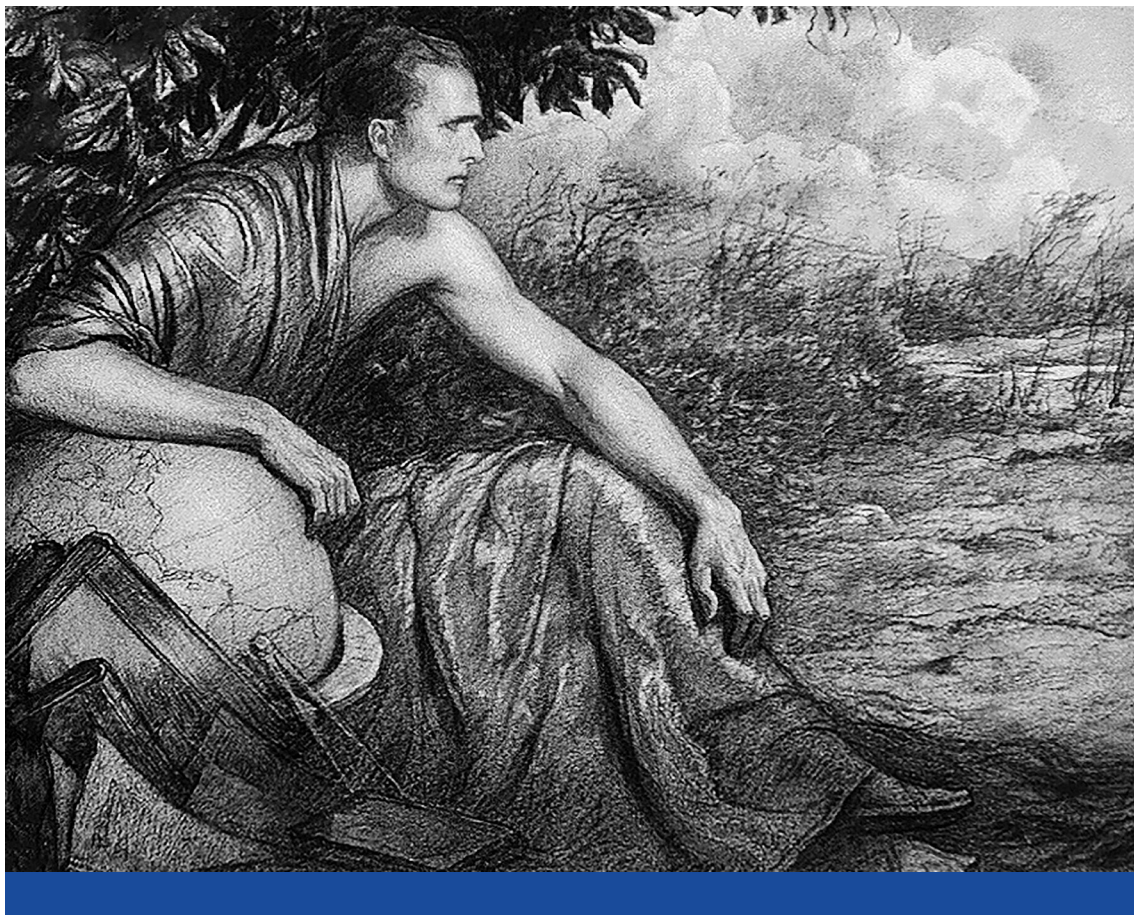
dentális legitimáción túl ugyanis csak a formalizmus létezik, amely hasznos a jog kinyilatkoztatása területén, de káros mindenhol máshol, ideértve magát a törvényhozás területét is (röviden azért, mert a jognak formálisnak kell lennie, de a törvényhozó hatalomnak szubsztanciálisnak, vagyis az élethez igazodóknak). A formalitás és életszerűség közötti ellentét jócskán érinti a nyugati rendszer komplex társadalmi és kulturális szféráját.

Mármost a Nyugat régóta legitimációs válságon megy keresztül, és jelenleg éppen e válság mélypontján vagyunk. A probléma beágyazódott társadalmunkba, és burjánzik alrendszerében. Valójában a stratégiai jelentőségű katonai és gazdasági kérdések mellett felmerülnek ténylegesen vagy csak áttételesen politikai jellegű vonatkozások is, illetve tisztán kulturális és erkölcsi kérdések, amelyek korántsem elhanyagolhatók, még akkor sem, ha nem a gazdasági szférát érintik, hiszen az emberek életét erősen befolyásolják.

A NAGY VISSZATÉRÉS

Ha leszűkítjük a kört, a konkrét terület, melynek kapcsán európai legitimációs válságról beszélünk, akkor a liberalizmus és a konzervativizmus fogalmait kell megemlíteni. A mai nyugati probléma (és sors) lényege abban a szemléletben rejlik, amelyet a konzervatívok és a liberálisok képesek kifejezésre juttatni, vagyis a kettejük közötti viszonyban születik. Ebből kiindulva itt van egyrészt a liberális és konzervatív gondolkodás és e kettő egyesítésének halaszthatatlan szükségessége, másrészt felmerül a konkrét értelemben vett filozófiai gondolkodás és a Platónhoz való visszatérés szükségessége. A két szál a Nyugat és azon elmélet témája köré fonódik össze, hogy ez történelmi létünk kiindulási pontja és egyedüli perspektívája. Így ennek a liberális konzervativizmusnak a progressióellenessége nem jelent visszalépést, elfordulást a modernitástól, hanem annak előremutató túlhaladását célozza, az ezzel kapcsolatos elengedhetetlen kritikai gondolkodással, újraértékeléssel, helyreigazítással együtt, mégpedig azzal a céllal, hogy a Nyugat a hagyományokból és saját identitásából szület-hessen újjá, mindvégig megtartva a modernitás relevanciáját. A Platónhoz való visszatérés előrelépést jelent, amely nemcsak egy filozófiai, hanem kulturális,

Nyugati szemlélet –

Władysław T. Benda rajza
a távlatot kémlelő
emberről, 1917
(Library of Congress)

tehát politikai-társadalmi cél is, és amely lehetővé teszi számunkra, hogy legyőzzük a nihilizmust, amelynél a Nyugat lehorgonyzott, s amely válságának egyik fő okát jelenti.

A globalizáció kora nemcsak a modern történelemfilozófia számos irányzatát változtatta meg, hanem a több mint egy évszázada megszilárdult mai geopolitikai berendezkedéseket is. A jelenlegi korszak valóban azt mutatja, hogy a nagyhatalmak közötti hatalmi viszonyok jelentős átalakuláson mentek keresztül, és mindenekelőtt azt, hogy számos megszokott kapcsolati minta eltorzult. Azonban nem az összes 20. századi állapot változott meg. Ha összességében tekintünk a modern Nyugatra, megállapítható, hogy megtartotta gazdasági, katonai és kulturális fölényét. Mivel azonban nemzetek összességéről van szó, külön-külön – az Egyesült Államokat leszámítva – egyikük sem képes felvenni a versenyt gazdasági és főleg katonai téren korunk két nagy szuperhatalmával, Kínával és Oroszországgal.

Mindazonáltal, mivel *a Nyugat egy közös gyökerekkel rendelkező egységes szellemi és kulturális tartalomé*, a sokféleség egységeként működve (Japán kivételével, amely geopolitikai szempontból tartozik a Nyugathoz), így ez a fogalom olyan sorsközösséget jelöl, amely bizonyos területein tapasztalható önpusztító törekvései ellenére ellenáll, vagy helyesebben szólva, ellen tud állni a centrifugális feszültségeknek és belső megosztottságoknak. Ezen premisszákból kiindulva két fő állításunk van: 1) az egyik, hogy aki a Nyugatot irányítja, az a világot irányíthatja; 2) a másik pedig, hogy a Nyugat eredete különböző, nem mindig nyilvánvaló módokon, de még mindig hat és befolyással van saját jövőjére, úgy és azáltal, hogy újra választ ad a létezés alapvető kérdésére, amely magát az eredetet és egész történelmi útját jellemezte.

A nyugati kvadráns az egyetemes történelem epicentruma, nemcsak azért, mert a görög–római kezdetektől a középkor és a modernitás évszázadain át egészen a 20. századig a világ hajtómotorja volt, hanem azért is, mert továbbra is középpontjában áll minden olyan stratégiai mozgásnak, amelyet más földrészek és más, időközben hatalmassá vált vagy hatalomra törekvő országok a világ

színpadán előadnak. Ebben az emberiség sorsát meghatározó térben különösen két koncepció körvonalazódik ki, és azzal a sajátos európai mentalitással, amelyet a technológia fejlődése alakított ki, máig megkülönbözteti a Nyugatot másoktól. Ez a szabadság és az igazság, amely nemcsak két fogalom, hanem két történelmi jelenség, a tapasztalat két olyan területe, amelyet történelmileg olyan cél köt össze, amely megtestesíti a nyugati identitás *telos*át. Az a tény, hogy manapság ez az identitás veszélybe került és fenyegetéseknek van kitéve, nem jelenti azt, hogy eltűnt, sem azt, hogy már nincs ereje cselekedni és szembeszállni a rá irányuló támadásokkal. E két nyugati alapeszme még mindig érvényes, és még mindig azt jelentik, amit a történelemben született eszme magában hordoz: vagyis az értelmet. A szabadság és az igazság mértéke az értelem, akkor léteznek, ha van értelmük.

Ideje a Nyugat fő szellemi jövőjének vonalát meghúzni, ami nem más, mint a liberalizmus és a konzervativizmus. Ha léteznek olyan elméletek, amelyek mindkettőre utalnak, ha vannak olyan politikai pártok, amelyek egyikre vagy másikra és bizonyos esetekben mindkettőre reflektálnak, akkor mi értelme van a konzervatív liberalizmus vagy a liberális konzervativizmus filozófiájának? Éppen arra szolgál, hogy a filozófia kardjával boncolgassuk, hogy kritikus szemmel megfigyeljük ezeket, azzal a céllal, hogy megtaláljuk bennük az értékeket és azokat az elemeket, amelyek hasznukra lehetnek a gyakorlati, politikai és kulturális terepen való megerősödésükhöz, és amelyek minden bizonnyal szükségesek ahhoz, hogy megértsük a Nyugat szellemiségének jelenlegi helyzetét, be tudjuk azonosítani betegségeit és ki tudjunk rá dolgozni egy terápiát. A liberális konzervativizmus filozófiája kifejezés a liberalizmus és a konzervativizmus teremtette tárgykör sajátos értelmezését jelenti, és eltérést mutat a kérdéskör egyéb, historiógráfiai vagy analitikus megközelítésével szemben.

És mivel ebben a filozófiai értelmezésben a szabadság és az igazság alkotják a liberalizmus és a konzervativizmus lényegét, a teljes diskurzus ezekre vonatkozik. A liberalizmus és a konzervativizmus összekapcsolása itt, *horribile dictu*, Platónon keresztül vezet.

Térjünk röviden vissza oda, hogy a szabadság és az igazság megszületése – formájukat és jelentésüket tekintve – a filozófiához, következőképpen Európához köthető. Ha az intézményes Európa növekedése – és ezalatt az Európai Uniót értjük, annak minden szerkezeti felépítésével együtt – a szervezeti, szabályozási és működési szintek szempontjából nemcsak gigantikus, hanem burjánzó is, akkor szellemi területe fordított arányban zsugorodik össze, míg végül egy távoli és egyre halványabb premisszává válik, elfelejtődik, mert már nem kapcsolódik szorosan a működéshez, vagy már asszimilálódott és immár statikussá vált. Az intézményi növekedés és a szellemi zsugorodás kéz a kézben járnak: minél inkább terjeszkedik a bürokratikus mentalitás, amely az intézményes Európa abnormális növekedését támasztja alá, annál inkább összezsugorodik a létfontosságú mozdítóerő, amely Európa alapját jelenti: a hagyományokat, a kultúrák, népek és nemzetek összességét. Ez a megállapítás voltaképpen az Egyesült Államokra is érvényes. Szélsőséges növekedés és erőltetett zsugorodás a mai nyugati világ két fő aspektusa, két súlyos patológia, amely civilizációnkat sújtja.

**megerősödni politikai
és kulturális terepen is**

EURÓPAI SZINGULARITÁS

Európa egy olyan szingularitás, amely magában hordozza a pluralitást; különböző identitások egyesüléseként született meg, amelyek a már létező közös értékek miatt képesek voltak közös célokat találni és életközösségre lépni Európa eszméjében és valóságában. Valós alapokkal bír a manapság már általánosan elfogadott elmélet, miszerint Európa egy önmagában plurális identitás, valóságos fundamentumokkal, és szól valamiről, amiről azonban gyakran megfeledkeznek: ez az identitás nem redukálható az *unum*ra, és nem alakítható át valami mássá.

Újra összhangba kell hozni Európa nevét Európa örökségével, amelyeket ma egy nihilista pragmatizmus elválaszt egymástól, mégpedig azáltal, hogy elbitorolva a nevet, félremagyarázza a tartalmat. Európa kettészakadt; nem területi, hanem kulturális értelemben, két részre tagolódtott, amely valójában két frakciót jelent: olyan módon különülnek el egymástól, amely – ha csak néhány lényeges szempontot tekintve is – a hidegháború idején történt szétválásra emlékeztet, azzal a különbséggel, hogy akkor az egy valódi, földrajzi és nem csak ideológiai megosztottság volt, ráadásul az a megosztottság két összeegyeztethetetlen gazdasági-társadalmi rendszer közötti szétválást jelentett. A mostani kettészakadás azonban szinte megfogalmazhatatlan, ugyanakkor élesen kirajzolódik; nem két gazdasági rendszert különít el, hanem a szabadság dimenzióját választja el az alávetettség kereteitől, amely ugyan különbözik attól, amit a Vasfüggöny szimbolizált, ám mégis, bár leplezett módon, totalitárius tendenciákat mutat.

A formális Európa és az életszerű Európa közötti elkülönülés mellett, amely az adminisztratív-jogi és a lényegében történelmi-kulturális struktúrák közötti különbséget mutatja, elkülönülést figyelhetünk meg a fogalmi struktúrával rendelkező elméleti erővonalak között is, amelyek a származásban, az immanens megnyilvánulásokban és a jövőbeli célokban ismerhetők fel: egyrészt Európa lehorgonyozott a jakobinus szellemiségénél, a 19. század szocializmusánál, a marxizmus 20. századi sokadik metamorfózisainál, az 1968-as mozgalomhoz köthető forradalmi kulturális áramlatoknál, a harmadik világ elméleténél és a nyugati identitás hibáztatásánál, a progresszivismusnál, valamint az emberi jogok ideológiájánál, a nemzetek felszámolásánál, a hagyományok eltörlésénél és az identitás felszámolásánál, az állam egyén feletti uralmánál, továbbá a szabadság rovására érvényesülő bürokrácia túlsúlyánál. Másrészt Európát élte a konzervativizmus, a klasszikus liberalizmus, a zsidó–keresztény hagyományok ápolása, a történelmi folytonosság kultúrája és politikájának sokszínűsége, a nemzetek védelme, a totalitarizmus és a kollektivismus elutasítása, a politikailag korrekt és progresszív köntösbe burkolózó kommunista neototalitarizmus elleni tiltakozás, a kultúraellenesség és annak ideológiai terjesztőivel szembeni ellenállás, az egyén valorizációja a közösség homogén horizontján, a szabadság védelme, amely nem rombolóan (ideológiailag) egalitárius, hanem virtuóz módon (szellemiségében) meritokratikus.

De ehhez az elméleti, kulturális és értékbeli megosztottsághoz, amely az Egyesült Államokra is jellemző, az Európai Parlament szintjén nincs megfelelően egy hasonló megosztottság. Valójában az a politikai oldal, amit az egyszerűség kedvéért jakobinusnak definiálnék, a kereszténydemokrata pártokkal szövetséges, amely egy nagyon bonyolult egyesülést jelent, néha repedezik ugyan, de nem esik darabjaira, mert egyrészt olyan hatalomvágy tartja egyben, amely legyőzi a két szellemiség közti erős különbségeket, másrészt egy olyan radikális pragmatizmus, amely egyesíti azt, ami elméletileg nem összekapcsolható: Brüsszel megér egy misét, mondják ma a baloldalon; Brüsszel megér egy Pride-ot, mondják középen. Ez a terület tehát valami olyasmit alkot, amit európai balközépnek nevezhetünk. Ezzel szemben az egyszerűen tradicionalistának vagy identitáriusnak nevezett csoport, amely kisebbségként áll szemben a progresszív blokkal, éppen ellentétes dinamikát mutat: elvek és értékek szempontjából, magától értetődően nüasznyi különbségekkel, összetartó, de pártparlamentari szinten megosztott, nagy része a jobboldali padosorokban, jelentős része pedig a centrum padosoraiban, vagyis az Európai Néppártban (EPP) foglal helyet, amely azonban a baloldallal, pontosabban az Európai Szocialisták Pártjával együtt a legerősebb kormányzati pozícióval bír.

Operatív politikai szempontból ma blokkosodás, azaz tömbösödés figyelhető meg. Egy hevenyészett tagolódról van szó, amely politikai szemléletében nyilvánvalóan kialakulatlan, de hermeneutikai szempontból pontos: két ellentétes irány, amelyek önmagukban nem szigorúan homogének, de kellően motiváltak ahhoz, hogy a belső különbségek ellenére összetartók maradjanak. A politikai megjelenés és a hozzá kapcsolódó parlamenti képviselő polarizá-

»» Európa a konzervativizmus és a klasszikus liberalizmus egyaránt élte

lódott és háborút szított, nem vérontással járót, de a múlt nagy háborúitól nem nagyon tér el az elszántság és a kegyetlenség tekintetében. Az ilyen radikális és brutális módon megosztott Európa nemcsak egy megtépett Európa, hanem gyenge is, mert a kormányzati többség mindig kompromisszumokkal és gyakran kölcsönös nyomás alatt működik.

A jelenlegi körülmények azt mutatják, hogy a progresszív blokknak sikerül a kezében tartania a gyeplőt, irányítani az intézményrendszert, a törvényhozó és végrehajtó hatalmat, a tradicionalista erők minden különösebb nehézség nélkül tudnának eszmei szinten egyesülni, de pragmatikus szinten nem sikerül nekik leküzdeni az akadályokat, mert az egységet túl gyakran szétfeszítik a különböző, olykor divergens, rövid távú célok. Nyilvánvaló, hogy szükség van arra, hogy a tradicionalista oldal leküzdje a szervezeti megosztottságát ahhoz, hogy a jelenlegi, vitathatatlanul vesztes pozíciójából kitörve, szembe tudjon szállni ellenfelével. Ahhoz azonban, hogy valódi esélye legyen a győzelemre, egyesülnie kell a balközépnek azzal a részével, amely nem találja a helyét a baloldalon, vagyis sokkal inkább a tradicionalista oldallal tud, közös kapcsolódási pontjaiknak köszönhetően, azonosulni. Ez utóbbit úgy a klasszikus konzervatív, hazafias, szuverenista és identitárius, mint a liberális antikommunista, antiszocialista és antiprogesszív eszmék mozgatják. Mivel azonban választói szempontból eddig kisebbségben maradt, szükség van egy új blokk létrehozására, amely megújítja és kibővíti a jelenlegit, és amely magában foglalja az EPP egy részét is, vagyis azokat a kereszténydemokrata politikai erőket, amely választóinak nagy része tendenciózusan és hagyományosan konzervatív, és amelyek ma afféle megszokásból a balközépen helyezkednek el. A liberalizmus és a konzervativizmus egyesülése létrehozná azt a koalíciót, amely ma nem létezik, és amelynek hiánya érezhető. Ez az európai jobbközép.

ÚJ SZINTÉZIS

Ebből adódik az a szükséglet, hogy a konzervatívok és a liberálisok összefogjanak és megszerezzék a többséget az Európai Parlamentben, illetve minél több nemzetállamban, és hogy olyan együttműködési platformot hozzanak létre, amely a kulturális identitás szintjén képes visszafordítani az EU által jelenleg követett nihilista irányvonalat, és amely geopolitikai szinten képes legyőzni a jelenlegi balközép bizonytalanságait, és egy stratégiai szövetség keretében, minden döntő fontosságú területen (a gazdasági területektől kezdve a katonai vonatkozású kérdésekig) szövetségre lép az Egyesült Államokkal, valamint Izraellel, mégpedig a többi globális vagy regionális hatalommal való konfrontáció és konfliktus minden frontján. Ez előbbi gondolatmenetet követve, tekintettel arra, hogy a Nyugat vezető szerepe ma is, mint a 20. században, központi kérdés, eljutunk a kvadránsnak ahhoz a megerősítéséhez, amely *egyszerre kulturális és politikai*, mert kifejezi a szellemi legitimitást és az intézményi törvényességet. ■

Felhasznált irodalom

Covid-19. Individuare le vere cause (M. Faverezani) Radici Cristiane, 2020/156.

Differenze nella rivoluzione. La rivoluzione cartesiana e il rivoluzionarismo marxista secondo Augusto Del Noce = Augusto Del Noce. Attualità del suo pensiero. szerk. R. Cristin – P. Sardos Albertini, Regione Autonoma Friuli Venezia Giulia, Trieste, 2019.

Filosofia del liberalconservatorismo. *Lettera*, 150. szám, 2021/5.

Filosofia della libertà. *Ideazione*, 2000/6.

Edmund Husserl: *L'Occidente come teoria e come libertà = I difensori dell'Occidente.* szerk. G. Berti – N. Mastrolia – L. Pellicani, Licosia Edizioni, Ogliastro Cilento, 2016.

Israele, baluardo contro il caos (D. Cavaliere) *L'informale*, 2021. május 19. <http://www.linformale.eu/israele-baluardo-contro-il-caos-intervista-a-renatocristin>

L'Europa sta precipitando nel caos (G. Meotti) 2021. május 27. <https://meotti.substack.com/p/il-sonno-delleuropa-genera-mostri>

L'ostilità verso Israele come antisemitismo funzionale. *L'Opinione delle Libertà*, 2021. április 30.

L'Unione Europea contro la Polonia – La vera posta in gioco. *L'Opinione delle Libertà*, 2021. július 20.

La scoperta del liberalismo = Il Berlusconismo. L'identità e il futuro. szerk. F. Adornato – R. Brunetta – V. Feltri, Libero – Free Foundation, Roma, 2007.

Riduzione negativa. Jünger, Heidegger, metafisica e meta-tecnica = Ernst Jünger. szerk. L. Iannone, Solfanelli, Roma, 2015.

Carl Schmitt: *Legalità e legittimità.* ford. G. Zanotti, Mulino, Bologna, 2018.